

Nytårstanker 2020

31. december 2019

Vi er klar til at springe ind i et nyt årti til lyden af de politiske strejker i Frankrig mod Macrons pensionsreform. Lyden af vrede, frygt og frustration, der er vendt til handling mod de ansvarlige. Til lyden af folkeopstande i Latinamerika, der gør op med venstredrejet samarbejde med IMF-diktater og mod fascistiske kup. Ikke bare bryder modstanden igennem i større målestok, men med større enhed, styrke og vilje til forandring. Som en frisk vind, der kan klare tankerne og lufte ud i de beklumrede stuer. Tværs igennem klasse-samarbejdets tykke, klæbende, isnende tåger høres klassens kollektive styrke.

Af Dorte Grenaa, Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

Arbejdernes strejker er vokset i Europa mod EU regeringernes asociale nedskæringsraid og i Trumps eget bagland har vi set nogle af de største og mest politiske strejker i meget lang tid blandt metalarbejdere og offentligt ansatte. Det vi kan glædes over og tage med ind i 2020, er de nye træk, hvor strejkerne er udvidet fra de organiserede arbejderes rækker, til i høj grad også at omfatte de uorganiserede, de korttidsansatte, de reformramte, de unge, immigranterne, pensionisterne med, og hvor de retter politiske krav direkte mod de ansvarlige. Det er en fornyet kraft mod alle reaktionens mørkemænd.

2020 indledes med OK20 på det private arbejdsmarked. Arbejdsgiverne har længe ført propagandakrig mod de grupper af arbejdere, der ønsker at sætte magt bag OK-kravene og ikke bare bøje sig efter krummer fra de stores forhandlingsbord. Også arbejdsgiverne har hørt lyden fra klassekampen. At få brudt med fagtoppens magtmonopol til at diktere overenskomstkampen bliver en af de tunge, men nødvendige opgaver denne gang, hvis der skal skabes resultater. Og det kan ingen

gruppe vinde alene, der må organiseres og udvikles en bred solidaritet både i og udenfor de fagorganiseredes rækker.

I mere end 100 år har classesamarbejds-politikker været medansvarlige for at holde kapitalismen i live med kunstigt åndedræt, senest med venstreopportunisternes rød/grønne blodtransfusioner og dermed for at opretholde udbytning, undertrykkelse og ødelæggelse af menneske og natur. Nytåret 1919, to år efter Oktoberrevolutionen, skrev en af vores største forfattere og kommunister Martin Andersen Nexø, dette som stadig er helt aktuelt:

”De sidste skal blive det første” – også i Danmark fuldbyrder dette motto for den store omvæltning sig – men ved sin vrangside. Den danske arbejderklasse, som hidtil har været i spidsen for underklassens udvikling, befinder sig med et i bagtroppen. Som det altid går dem, der er i spidsen for en bevægelse i den gale retning; den dag det vender, danner de halen. Ærgerligt er det! Der har vi gået og med megen flid og stort parlamentarisk snilde udbygget vort fattigvæsen, gjort det landsomfattende og humant og rundhåndet – og glædet os til den dag, da vi skulle forevise vort land for verdensproletariatet som den store mønster-fattiggård. Og så kommer pludseligt derude fra parolen: Slet ingen fattige! Hvad skal vi nu med hele det snedigt udtænkte apparat? Og frem for alt – hvad skal vi med alle fattigforstanderne?

Ja, hvad skal vi egentlig med dem! Hvad skal vi med en ny rød regering, hvis den blot vil afbøde slagene fra den nyliberale asociale

politik, hvor kontrol og straf hører til de humane pligter. Hvad skal vi med fattigforstandere og deres assistenter, hvad enten de kommer fra Socialdemokratiet, SF eller Enhedslisten, hvis de ikke vil afskaffe kontanthjælpsreformen med kontanthjælpsloft, 225 timers regel og integrationsydelse og ghettoloven. Hvis de ikke vil sikre dagpenge og reelle minimumsnormeringer. Men hele tiden siger, vent nu lidt, sagte skridt, vi nedsætter en kommission og laver en rapport.

I Enhedslisten diskuterer man ikke bare at ændre sin EU-politik til også en formel tilslutning til at blive i EU og påvirke det indefra, nu hvor de fik hugget Folkebevægelsens mandat i EU-parlamentet. Efter at Enhedslisten gik med i finansloven, diskuterer man nu også, om Enhedslistens indsats kunne have rakt ud over Pernille Skipper selvfelede ros over, hvor dygtige de selv er. Hvilket jo ikke ændrede en krone på de snævre rammer, der på forhånd var afsat, men blot flyttede nogle puljer rundt til gavn for nogle og skade for andre. Men ikke et ord om valgløftet om ikke at støtte en socialdemokratisk regering for enhver pris. De har ikke gjort andet. Så hvad skal vi med "et alternativ", der i de afgørende øjeblikke vender ryggen til kravet: Slet ingen fattige. Som ikke tør risikere deres gode politikerløn og karriere for at stå fast på kravet om at afskaffe fattigdomsreformerne.

Og hvad skal vi med regeringer der bevilger milliarder til militæret, NATO og deltagelse i EU's og USA's røverkrige? Der når USA's præsident Trump på den mest arrogante imperialistiske vis tror, at han bare kan købe Grønland, på tv siger nej, men bag lukkede døre fører hemmelige forhandlinger og parerer Trumps ordre, til at kaste milliarder ind i militærovervågning og ubådssystemer i Arktis og på Grønland. Hvad skal vi med ministre, der udnævner sig selv til lovgivende, dømmende og udøvende magt på en og samme tid? For det er jo bare "udanske" der får taget deres statsborgerskab, men statsansatte krigsforbrydere får kors og bånd og stjerner på.

Lizette Risgaard, formand for Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), og Simon Kollerup (S), erhvervsminister skriver i Berlingske under overskriften – Lad os gøre 2020'erne til årtiet for ansvarlig erhvervs politik, at *"Et stærkt erhvervsliv med dygtige, ordentlige virksomheder er nemlig fundamentet for danske arbejdspladser og for vores velfærd."*

Den nytårsskål hæver aktionærer champagneglasset på, for 2019 sluttede som et år med aktiefest og rekordstigninger – i USA på 32,8%, i Danmark på 29%. En fest med de højeste afkast siden årene 2013 og 1997 skabt på et fundament af udbytning. I et år hvor en begyndende overproduktionskrise og handelskrige er ved at slå igennem har de finansielle markeder kørt på lavrente – og likviditetslykkepiller, hvor centralbankerne holder renterne lave og pumper penge ud.

Pave Frans har foreslået at "økologiske synder" skal indgå i den katolske kirkes officielle lære.

Handlen med afladsbreve i form af køb og salg af CO2 kvoter har længe været et vigtigt element i EU's klimapolitik. Det er det forsat i EU-kommissionens sorte "Green deal" plan og den danske klimalov for 2030 og 2050, hvis økonomiske beregninger regeringen har hemmeligstemplet indtil videre.

Den småborgerlige venstrefløj gør klimakampen til et moralsk livstils spørgsmål, der får vreden over det manglende kød på tallerken for dem som ikke har råd, til at vende sig mod klimakampen i stedet mod dens årsag – kapitalismen. Derimod, ved at gøre klimakampen til en del af klassekampen kan vi sammen med de helt unge klimaaktivister ændre klimafrygten til handling rettet mod de ansvarlige og for et reelt radikalt brud med imperialismens rovdrift og ødelæggelser af mennesker, natur, miljø og klima.

Vi går ind i et nye årti med store skærpede modsætninger på alle fronter – mellem arbejderklassen og folkene på den ene side og

kapitalen og borgerskabet på den anden, mellem de imperialistiske magter indbyrdes, ikke mindst USA, Kina og Rusland, mellem de undertrykte folk og nationer på den ene side og imperialismen på den anden. Og med et kapitalistisk system, der hverken globalt eller i Danmark kan komme med svar og løsninger, på de problemer og nye kriser som det selv skaber: arbejdsløshed, fattigdom, sult og undertrykkelse for at sikre udbytningen, udplynning af ressourcer og ødelæggelse af miljø for at sikre profit, krige for at sikre magt og verdensherredømme, det rådne system på den ene side. Og overfor det, den kamp for forandring, for en anden fremtid og verden, for et socialistisk samfund med arbejderklassen ved magten, der for alvor kan tage fat på at løse de store samfundsproblemer, og kriser vi står overfor og gøre til gavn for flertallet.

Det er med lyden af den fremtid, som vi skal skabe sammen, at vi giver hinanden håndslag på forsat god kamp i det nye år og årti.

kendsgerninger, som arbejderklassen lever under. Det udgør ikke noget reelt alternativ eller reel modstand.

For at styrke den danske EU-modstand til at blive stærk nok til at få Danmark ud af EU, er det helt afgørende, at bevægelsen udvikler sig på basis af befolkningens og arbejderklassens fælles kamp for levevilkårene, for retten til at leve et anstændigt liv, alt det som EU smadrer til fordel for kapitalens interesser. Kampen mod EU's nyliberalistiske diktater og for at komme ud af EU er en uadskillelig del af den danske klassekamp.

Træk de danske tropper hjem – og Danmark ud af NATO!

9. januar 2020

25. januar går folk over hele verden på gaden med kravet Ingen krig mod Iran! Gå med i den internationale protestdag og følg de lokale protester. Kæmp mod imperialisternes krigsstrømmer, og kæmp for solidaritet med Mellemøstens folk.

USA's drab på højtstående ledere fra Iran og Irak, er en helt uacceptabel handling, beordret direkte fra den amerikanske præsidents kontor. Drabene optrapper situationen og risikerer at antænde en storkrig i Mellemøsten.

Også danske politikere er medansvarlige. Mette Frederiksen har understreget at Danmark stadig er en del af den koalition, der gennem NATO har placeret deres tropper i Irak.

Disse tropper må betragtes som en besættelsesmagt, der er i landet på grund af

egne olie- og stormagtsinteresser. Deres tilstedeværelse har gennem årtier skabt modsætninger og krig og krævet tusinder af liv. Den besættelse er ikke i det irakiske folks interesse, og store protester i Irak har længe krævet alle fremmede tropper ud af landet.

USA angriber det iranske folk med yderligere sanktioner, som vil betyde sult, fattigdom, sygdom og død for den iranske befolkning, for de iranske arbejdere.

Samtidig vil NATO nu "bidrage mere til kampen mod international terrorisme" – et udtryk der dækker over, at NATO-militær i endnu højere grad end nu skal kæmpe for imperialistiske interesser og dominans i Mellemøsten.

At 'bekæmpe terror' er nu som altid et skalkeskjul, hvor USA og de allierede selv er de største terrorister. Det er en udvikling der kun øger krigsfaren.

Jonas Ørting, formand for APK udtaler:

– USA's politik og drabet på Qasim Soleimani må stadig aktivt fordømmes.

Danmark må trække sig permanent ud af Mellemøsten, og helt ud af NATO. NATO er garant for en aggressiv, imperialistisk udenrigspolitik, og det er en illusion at kæmpe for fred og solidaritet med folkene i Mellemøsten, uden at kæmpe mod NATO.

Det samme gælder i øvrigt for EU, der i fuld fart opbygger sit fælles militær, der kæmper for EU-landenes imperialistiske politik i hele verden.

Og Jonas fortsætter:

– Fra APK opfordrer vi til alle former for protester mod at Danmark er en del af den morderiske politik i Mellemøsten. Vi kræver de danske soldater hjem permanent, ikke kun forflyttet til en anden militærbase. I USA og i andre lande har der været store demonstrationer, der planlægges nye, også i vores naboland Norge, og den 25. januar samles vi globalt til en protestdag med kravet: Ingen krig mod Iran!

Resultater i OK20 kan kun skabes nedefra!

7. januar 2020

Af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

OK20 om de kommende overenskomster på det private arbejdsmarked starter med det nye år. Der har længe været langt op til, at denne gang skal der reelle resultater på bordet.

Kravene fra arbejdspladserne er klare: Klækkelige lønstigninger, en minimums- og

mindsteløn der berettiger til højeste dagpengesats (156 kr.), kollektiv nedsættelse

af arbejdstiden til 30 timers arbejdsuge med fuld lønkompensation, værn mod social dumping og kædeansvar.

Overfor det kræver Dansk Industri endnu mere fleksibel udnyttelse af arbejdskraften, udvidet arbejdstidsnormer og faggrænser. Og trods rekordstigninger på overskud, direktørlønninger og udbytte pr. arbejdstime, så kniber det gevaldigt med at finde penge til arbejderne og lønstigninger.

Arbejdsgiverne og deres medier har længe ført propagandakrig mod de grupper af arbejdere, der ønsker at sætte magt bag OK-kravene og ikke bare bøje sig efter krummer fra de stores forhandlingsbord.

I OK17 kørte fagtoppen hen over NEJ'et fra et flertal af arbejdspladserne og medlemmerne i 3F, Fødevareforbundet NNF, Malerforbundet og Dansk Jernbaneforbund. Det skete gennem de totalt udemokratiske sammenkædningsregler for urafstemningerne.

Heller ikke bagefter blev nej'et respekteret, det fik mundkurv på. Det er langt fra første gang classesamarbejdspolitikken har brugt

den slags metoder. Men denne gang må det være afstemningsreglerne der skubbes til side – og ikke arbejderne, når et Nej bliver nødvendigt.

Arbejdsgiverne skal vide, at nok er nok. Også CO-Industri og fagtoppens øvrige forhandlere skal vide at lunkne og usolidariske aftaler vil blive mødt med et NEJ og om nødvendigt med strejke.

At få brudt med fagtoppens magtmonopol til at diktere overenskomstkampen bliver en af de tunge, men nødvendige opgaver denne gang, hvis der skal skabes resultater. Det kan ingen gruppe vinde alene. Der må organiseres og udvikles en bred solidaritet på tværs af faggrupper, både i og udenfor de fagorganiseredes rækker.

Nyliberale tunger påstår at tiden er løbet fra kollektive overenskomster, at hver enkelt må føre sin egen forhandling. Der er tværtimod mere end nogensinde brug for kollektive rettigheder og fælles kamp – Sammen om OK20. Arbejderbevægelsens ordsprog gælder endnu: *“Enhver, som kæmper, kan tabe! Men hvis du ikke kæmper, har du allerede tabt!”*

Kapitalismens krisetegn

3. januar 2020

Kapitalismens mange krisetegn flourer. Børn og unge der mistrives, og magthavere der river de fattiges boliger ned. Det er et krisetegn, når der rasles med sablerne og produktionen af våben tager til. Og i Irak er året startet med et statsanerkendt mord beordret af USA's præsident.

Af Karsten Jonassen, APK

Det nye år er startet med endnu et statsaner- kendt mord. Denne gang er det USA, der har myrdet den iranske hærchef. I skrivende stund hører jeg ingen højlydte protester for dette svineri fra den danske magtelite. Gad vide, hvordan det var blevet modtaget, hvis det iranske styre havde myrdet USA's vicepræsident?

Det havde jo nok været opfattet som en terrorhandling, men den slags ting udfører vi og vores allierede ikke. Vi forsvarer os bare mod terroristerne. Den største terrorist og den største trussel mod fred er USA. Intet andet land har siden 2.verdenskrig ført så mange krige og slået så mange mennesker ihjel.

Det kinesiske firma, Huawei, er uden tvivl rigtig gode til at aflytte og spionere. Fuldstændig på samme måde som europæiske og amerikanske firmaer. Konkurrencen er hård, og alle midler tages i brug. Sidst på året var der stor opstandelse og forargelse over, at den kinesiske ambassadør i Danmark havde forsøgt at promovere Huawei på Færøerne. Ifølge vestlige politikere og medier var det den rygende pistol, der beviste, at Huawei er i lommen på den kinesiske stat og som følge deraf vil tjene kinesiske interesser.

Det er sikkert helt rigtigt, men hvorfor den forargelse? Det danske kongehus og danske ministre rejser med stor glæde verden rundt sammen med delegationer fra dansk erhvervsliv for at skaffe lukrative handelsaftaler. Det er da ikke længe siden, at kronprinseparret var på udflugt i Saudi-Arabien, hvor partering af politiske modstandere er en yndet sport. Forskellen er vel bare, at Huawei er i lommen på det statskapitalistiske kinesiske styre, mens kongehuset og regeringen er i lommen på det privatkapitalistiske danske erhvervsliv. Det er bare farven, der har en anden lyd.

Tilbage til andedammen og det danske kongehus. Hvor er det dejligt, at prins Nicolai kan flytte hjemmefra (Amalienborg) og få sig en lejlighed, der er til at betale for en ung studerende. Han er virkelig glad for, at lejligheden ligger fint i forhold til

studiestedet, og så koster den ikke mere en 4,5 millioner. Jamen, tillykke med det. Så kan man kun gætte på, hvem der i sidste ende skal betale for det. Får han mon osse udeboende SU?

På en af årets sidste dage havde dagbladet Politiken denne overskrift: "Havde Karl Marx ret?" Eftersom det var en overskrift i det socialdemokratiske menighedsblad, så er svaret givet på forhånd. Men det sjove er jo, at det borgerlige Danmark i årtier har tudet os ørerne fulde med, at marxismen er en død sild, der ingen gang har på jorden. Men det er åbenbart nødvendigt at slå det fast igen og igen.

Marx er død, Lenin er død, men marxismen-leninismen lever stadig, og det er just det, der piner borgerskabet. Politiken er nødt til at indrømme, at kapitalismen er i krise – som så mange gange før – men heldigvis ved Politiken, at der bare skal nogle justeringer til, så kører det fint igen. Herfra skal lyde en dybfølt tak til Politikens lederskribent, der iler den kriseramte kapitalismen til undsætning, ligesom SF og Enhedslisten iler det kriseramte EU til undsætning. Medicinen er den samme: Der skal laves nogle reformer, og så skal det nok blive godt. Godt for hvem?

En af de reformer, der skal gøre det hele meget bedre, er i støbeskeen hos børnenes statsminister. Den handler om, at vi skal have flere tvangsfjernelser af børn. Det er dagligdags kapitalistisk tankegang helt ned på grundplan. Skal vi hjælpe dem, der er i nød? Hjælper det børnene, at de bliver fjernet fra deres forældre?

Der er helt sikkert nogle, der kan få det bedre på den måde, men det er ikke en løsning. Det er et krisetegn, at stadig flere børn og unge mistrives. Det er et krisetegn, at stadig flere familier har svært ved at hænge sammen. Det er et kapitalistisk krisetegn, når det handler om ikke at bruge flere resurser på samfundets dårligst stillede. Det er et krisetegn, når magthaverne begynder at rive de fattiges boliger ned. Det er et krisetegn, når racismen uhæmmet kan stikke sit hæsle fjæs frem og

oven i købet bliver beskyttet af magthaverne. Det er et krisetegn, når magthaverne iskoldt kalkulerer med at lade nogle befolkningsgrupper synke stadig dybere ned i fattigdom. Det er et krisetegn, når kløften mellem rig og fattig bliver større og større, fordi de rige rager til sig. Det er et krisetegn, når uduelige topchefer på trods af deres uduelighed modtager astronomiske summer i bonusser. Det er et krisetegn, når der rasles med sablerne og produktionen af våben tager til. Hvad er det for nogle reformer, der skal forandre det? Forandringen er ikke reformer, forandringen er en revolution, der skrotter den rådende og snyltende kapitalisme. Så Marx havde sgu ret alligevel. Husk det!

Et klimaoprør er under udvikling. Det er positivt, at så mange engagerer sig. Dejligt, at så mange unge bliver aktive. Men, men, men, hvis det skal give resultater, så skal der lidt mere end miljøbevidsthed til. Bevægelsen skal have retning mod årsagen til miljøsvinieret. Den hæmningsløse jagt på profit, som aldrig vil komme til at tage hensyn til hverken mennesker eller miljø.

Årsagen til klimakrisen findes i selve det kapitalistiske system. Derfor må miljøkampen have et strategisk mål om at fjerne

kapitalismen. Der kan undervejs være mange rigtige aktioner, der kæmper for diverse delmål, men de skal alle understøtte kampen mod selve kilden. Hvis bevægelsen er tilstrækkelig stærk, vil der komme indrømmelser, fordi systemet bliver presset til det. Men der vil aldrig komme blivende forbedringer. Alle indrømmelserne vil blive trukket tilbage, så snart bevægelsen mister momentum. Og alle indrømmelserne vil ligge indenfor det kapitalistiske systems helt faste rammer.

Miljøkampen må tage ved lære af de utallige kamperfaringer, der ligger i klassekampen. Vi har længe savnet et ungdomsoprør, – er det på vej nu? Det store ungdomsoprør i 1968 var kraftfuldt og farligt for magthaverne. Der blev rykket mange grænser, der blev gennemtruffet indrømmelser, men der blev ikke pillet ved det kapitalistiske system. Mange aktive i 68-tiden fik en politisk lærdom og fortsatte kampen for at vælte systemet, men det store flertal blev snydt, og kapitalismen kunne fortsætte sin hærgen. Hvis kampen for miljøet skal vindes, så skal det strategiske mål klarlægges og fastholdes hele vejen. Alt andet vil føre til livsforlængende behandling af kapitalismen.

Kvindernes krav til OK20: 30 timers arbejdsuge og højere løn – arbejde og familieliv skal hænge sammen

Lønnen skal op og arbejdstiden skal ned – sådan lyder hovedkravet fra kvindebevægelsen til OK20-forhandlingerne der netop er startet. Arbejdsliv og familieliv skal kunne hænge sammen, og det gør det ikke i dag med en hektisk og presset arbejdsuge. En stor del af kvinderne er nødsaget til at gå på deltid for at få det hele til at hænge sammen.

Overenskomstforhandlingerne for de privatansatte, OK20, er nu gået i gang. Forhandlinger der kommer i kølvandet på lønfest blandt cheferne og ekstrem dårlige resultater ved OK17, der blev presset igennem for alle ved hjælp af sammenkædningsreglerne, selvom mange områder stemte Nej.

Også i den private sektor gælder det at kvindefagene hører til de lavest lønnede. Derfor står også reel ligeløn og ordentlig løn til kvindefagene højt på listen. Det er blandt andet rengøringsassistenter, plejere, handicaphjælpere og privat ansatte pædagoger og dagplejer som skal have ny overenskomst. Fag der fortrinsvist beskæftiger kvinder, og fag hvor løngabet er massivt.

Ifølge FOA er både mere i løn og et sammenhængende liv krav som deres medlemmer har rejst som centrale krav til OK20. Skal det ske må arbejdstiden sænkes væsentligt. Og det må ske med fuld kompensation. Både på lønnen og ifht arbejdspresset. Den samme mængde arbejde skal ikke presses ind på kortere tid. Vi skal ikke bare løbe stærkere.

FOA der forhandler for omkring 5000 privatansatte, blandt andet pædagoger og plejere går til forhandlingerne med et krav om

øget fritvalgsordninger og krav om både at kunne vælge deltid eller fuldtid.

Det er overhovedet ikke godt nok, mener Kvindeorganisationen Kvinder i Kamp

”Arbejdstiden skal ned – for alle. Som minimum til 30 timer per uge, 6 timer per dag. Vi knokler og bliver slidt ned og kan ikke få vores familieliv til at hænge sammen. Men det er ikke en løsning, at vi hver især skal være sikret valget mellem 37 timer eller nedsat tid med en tilsvarende lavere løn. Det skal ikke være et valg mellem at kunne brødføde os selv eller en arbejdstid der ikke ødelægger os. Derfor skal kravet være 30 timers arbejdsuge med fuld lønkompensation. Det skal ikke være individuelt, men for alle og med en løn til at leve af” udtaler Marie fra Kvinder i Kamp og fortsætter

”Det er i forvejen sådan, at vi i kvindefagene også på det private område får alt, alt for lidt i løn. Der er et astronomisk løngab i Danmark. Det er på tide nu at vi får ligeløn, og højere løn til både kvinder og mænd. Lønnen skal op og arbejdstiden skal ned – det er kvindernes vigtigste krav til OK20”.

Tag springet: Kom med på Rød og Revolutionær Sommerlejr

Har du lyst til at diskutere erfaringer og veje frem for arbejderklassens kamp i Danmark og internationalt. Er du vred over al den elendighed kapitalismen skaber, og vil du være med til at tale om handling. Så er APKs sommerlejr fra d. 15.- 19. juli det oplagte valg.

Sæt X i kalenderen allerede nu. Få yderligere oplysninger.

Fra sommerlejren i 2019